

Hồi thứ hai mươi một Hội Thân Giả Hiệu

Thích Đình Nhận sực nhớ ra điều gì, nói :
- Tôi cần đi gặp tỷ tỷ tôi trước đã !

Người áo vàng nói :

- Người hãy yên lòng, cô ấy đã trở về
- Chị tôi không hay tôi bị rơi xuống hố sâu sao?

Người áo vàng gật đầu, rồi nói tiếp :

- Thôi, chúng ta hãy lên đường vậy !

Nói dứt lời, người áo vàng phóng mình đi mất dạng.

Ba người còn lại cũng lao mình phóng đi.

Trên đường, Thích Đình Nhận vẫn cho giả thuyết của người áo vàng là không thể có thực được. Vì nếu Hội trưởng Ngân Diện Hội là Võ Lâm Chi Thần thì ngay lúc đầu tại sao ông ta lại không giữ ba mươi hai quân cờ bằng hồng ngọc của mình lại?

Hơn nữa, chính ông đã biết mọi sự bí mật trong các quân cờ đó rồi thì giờ đây hà tất phải tìm cách thu các quân cờ ấy trở về làm gì?

Bởi thế, chàng tin rằng Hội trưởng Ngân Diện Hội là Lê Thái Hoa thì đúng hơn.

Ngày thứ hai, mọi người đã tiến vào con đường mòn nhỏ ngoằn ngoèo dẫn đến Thiên Thanh Tự tại Âm Sơn. Một ngôi chùa cổ trông rất tĩnh mịch đã hiện ra từ phía xa xa trước mặt mọi người.

Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Có phải đây không?
- Chính là đây rồi !

Cả ba người cùng đến trước cửa ngôi chùa, nhìn thấy tám biển ngang trên cổng có đề ba chữ “Thiên Thanh Tự”. Ngay lúc ấy, có một vị lão tăng bước ra, đưa mắt nhìn qua ba người một lượt, rồi cúi đầu nói :

- Ba vị thí chủ đến tề tựu chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Phong Trần Cuồng Khách nói :

- Xin phiền ông thông báo cho Thanh Trần đại sư phụ hay rằng có Thôi Thiên Hàn đến viếng !

Vị lão tăng ấy thoáng ngạc nhiên, nói :

- Thì ra là Thôi đại hiệp, thực bần tăng thất lễ quá, xin mời vào !

Liên đó, Vị lão tăng ấy liền dẫn đường đưa ba người vào phòng khách. Sau khi ngồi xuống xong, tăng nhân ấy bèn nói rằng :

- Xin ba vị ngồi chơi một chốc, để tôi vào bẩm lại với Thanh Trần đại sư.

Nói dứt lời, lão tăng ấy không chờ ba người bày tỏ ý kiến ra sao cả, quay người đi thẳng vào trong. Trong khi đó, Phong Trần Cuồng Khách ngó Thiên Âm Lão Nhân rồi như bỗng nhớ ra điều gì, hỏi rằng :

- Thưa lão tiên bối, tôi có một việc này muốn hỏi ông, là ông làm thế nào nhận ra được Phong Vân Thập Nhị Phát của tôi?

- Ta có lần trông thấy ngươi và Lê Thái Hoa dùng chuông pháp ấy tại Phong Vân Cốc ở Võ Công Sơn...

Câu nói của Thiên Âm Lão Nhân chưa dứt, bỗng nghe có tiếng chân bước ra. Mọi người đưa mắt nhìn lên, trông thấy lão tăng khi nãy dẫn một lão tăng độc nhãn khác đến đứng ngay trước cửa.

Phong Trần Cuồng Khách thoát nhìn thấy vị lão tăng độc nhãn kia, không khỏi giật mình, vì đây chính là Võ Lâm Chi Thần. Ông liền đứng ngay lên nói :

- Thưa lão tiên bối, ông có còn nhận ra văn bối không?

Vị lão tăng một mắt ấy sắc mặt tự nhiên, lạnh lùng nói :

- Thì ra là ngươi !

Phong Trần Cuồng Khách cố làm vui, nói :

- Có lẽ lão tiên bối không ngờ văn bối lại đến bất thành linh như thế này chăng?

- Đúng như vậy, đây thật là một việc ngoài sự dự liệu của ta !

Nói dứt lời, ông liền khoát tay qua một lượt, tức thì vị lão tăng đứng bên cạnh ông cúi đầu thi lễ rồi cung kính rút lui ra ngoài.

Thiên Âm Lão Nhân nhìn thấy thái độ kiêu căng của Võ Lâm Chi Thần thì trong lòng rất bức tức, nên nghĩ thầm rằng :

- Để ta chờ xem ngươi giở cái trò gì đây...

Ngay lúc ấy, Võ Lâm Chi Thần đã bước thẳng tới nơi ba người đang ngồi. Con mắt duy nhất của ông ta sáng quắc quét qua Thiên Âm Lão Nhân và Thích Đình Nhận một lượt, hỏi rằng :

- Chẳng rõ hai vị thí chủ đây...

Phong Trần Cuồng Khách vội vàng đáp :

- Vị tiên bối đây là Thiên Âm Lão Nhân...

- Ồ !

Sắc mặt của Võ Lâm Chi Thần khẽ biến đổi, nhưng liền lấy lại sự bình tĩnh ngay, nói :

- Thì ra là nhân vật số hai trong Tứ đại Kỳ nhân, Trần mỗ lấy làm hân hạnh được gặp.

Thiên Âm Lão Nhân cười ha hả, nói :

- Tên tuổi của Trần huynh vang lừng cả võ lâm, còn Lý mỗ chỉ là người vô danh tiểu tốt, vậy thì sao nói là hân hạnh được?

Trong câu nói của Thiên Âm Lão Nhân có một ý nghĩa thâm biếm. Phong Trần Cuồng Khách nghe qua là nhận biết ngay, nên vội vàng giới thiệu tiếp để lấp đi :

- Còn vị này là Thích Đình Nhận, nghĩa tử của Từ Mẫu Độc Phụ !

Võ Lâm Chi Thần từ từ bước tới. Thích Đình Nhận đứng lên thi lễ xong lại ngồi trở xuống ghế. Võ Lâm Chi Thần lại quét mắt qua có vẻ như muốn hỏi điều gì, nhưng không tiện mở miệng nói vậy.

Đôi mắt của Phong Trần Cuồng Khách không ngớt nhìn chăm chăm vào Võ Lâm Chi Thần, nhưng ông không làm sao nhận ra vị Võ Lâm Chi Thần này có chỗ nào là giả mạo dù xét trong cử chỉ hay trong hình dạng.

Võ Lâm Chi Thần ngồi xuống ghế xong, lại liếc mắt nhìn qua mọi người, hỏi rằng:

- Ba vị từ xa đến đây, chẳng rõ có điều chi chỉ giáo?

Phong Trần Cuồng Khách vội vàng đáp :

- Sao lão tiên bối lại hỏi thế? Văn bối đến đây, trước là để viếng thăm lão tiên bối, sau là...

Ông ta đưa mắt nhìn Thích Đình Nhận, rồi nói tiếp :

- Sau là để vị thiếu hiệp này hầu với tiên bối một ván cờ cho vui !

- Ngoài những việc ấy, không còn việc chi khác nữa chứ !

- Thừa đúng như vậy !

Võ Lâm Chi Thần liền cau đôi mày, nói :

- Nhưng đáng tiếc là trước đây mười lăm năm ta đã thề không đánh cờ với bất cứ ai nữa !

Câu nói của Võ Lâm Chi Thần thực đã vượt ra ngoài sự dự đoán của ba người. Nếu Thích Đình Nhận không tìm được một lý do để đánh một ván cờ với Võ Lâm Chi Thần thì vị Võ Lâm Chi Thần này là thực hay giả, không còn cách chi để phân biệt được nữa !

Thích Đình Nhận khẽ biến sắc mặt, nói :

- Có phải lão tiên bối cho rằng kẻ hậu sinh này không đáng mặt hầu cờ với ông chăng?

- Nhất định không phải thế...!

- Kẻ hèn này từ chốn xa xôi ngàn dặm đến đây chỉ có mục đích duy nhất là hầu với ông một ván cờ !

- Việc ấy thực đáng tiếc !

Đứng trước tình trạng đó, mọi người đều không nghĩ ra cách nào khác để đối phó. Vì Võ Lâm Chi Thần không bằng lòng đánh cờ thì họ cũng không có lý do chi ép uống ông ta được.

Thiên Âm Lão Nhân nghĩ rằng :

- Như vậy, xem ra Tạng nhân này tám chín phần mười không phải là Võ Lâm Chi Thần thực sự. Nếu chẳng thế, ông ta đâu lại mượn cớ là có lời thề để thôi thoát việc đánh cờ...

Nghĩ thế, ông bèn hỏi :

- Chẳng rõ Trần huynh vì lý do gì lại thề không đánh cờ với mọi người nữa?
- Việc ấy xin tha lỗi cho, tôi khó nói ra được !

Tính hung dữ như sói của Thích Đình Nhận lại dậy lên, nên liền cười ngạo nghễ, nói :

- Chỉ bày điều mà thôi !

Sắc mặt của Võ Lâm Chi Thần khẽ biến đổi, bực dọc nói :

- Xin hỏi thí chủ, tôi có điểm nào là bày điều đâu?
- Tôi biết ông chắc chắn không phải là Võ Lâm Chi Thần !

Câu nói nóng nảy thẳng thắn của Thích Đình Nhận đã khiến cho Võ Lâm Chi Thần và những người hiện diện đều biến hẳn sắc mặt.

Võ Lâm Chi Thần cất tiếng cười to, nói :

- Vậy có lý đâu Võ Lâm Chi Thần tôi đây lại là giả hay sao?
- Đúng như vậy, ông chính là người giả hiệu !
- Tại sao ngươi biết rằng ta là giả hiệu?
- Vì ông không dám đánh cờ với tôi !
- Ngươi chỉ căn cứ vào một điểm duy nhất ấy thôi?
- Bấy nhiêu cũng đủ chứng minh rồi !

Sắc mặt của Võ Lâm Chi Thần bỗng sa sầm, nói :

- Dù cho thế nào đi nữa, tôi đã có lời thề. Xin tha lỗi cho về chỗ không thể tuân mệnh được !

Thiên Âm Lão Nhân từ nãy giờ vẫn ngồi im lặng, bỗng lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay Trần huynh có lời thề như thế nào?

Võ Lâm Chi Thần sững sờ một lúc, mới nói :

- Trừ phi có người lấy lại được ba mươi hai quân cờ bằng hồng ngọc của tôi trước kia, bằng không thì trong kiếp sống này tôi không khi nào đánh cờ nữa !

Thiên Âm Lão Nhân lạnh lùng hỏi :

- Bộ cờ bằng hồng ngọc ấy là của riêng Trần huynh chăng?
- Đúng như vậy !

Thiên Âm Lão Nhân khẽ hươi cây gậy, nói :

- Như vậy thì hay lắm. Vì nếu bộ cờ bằng hồng ngọc ấy là của Trần huynh, tất Trần huynh biết hết những bí mật của nó chứ?

- Lẽ tất nhiên !

- Vậy xin hỏi Trần huynh, trong mười sáu quân cờ phía xanh, ông anh đã đặt những bí mật gì trong đó?

- Việc ấy là thuộc thiên cơ, lão tăng không thể tiết lộ được !

Lại một vấn đề nữa bị ông ta lấy lý do “Thiên cơ bất khả lậu” để từ khước việc giải đáp. Như vậy, đã thấy rõ ràng là vị Võ Lâm Chi Thần này chắc chắn là giả hiệu một trăm phần trăm.

Như thế, Hội trưởng của Ngân Diện Hội đúng là Võ Lâm Chi Thần rồi chăng? Và riêng người này, là người được Võ Lâm Chi Thần cải trang phái đến đây để giả dạng ông chứ gì?

Căn cứ vào sự diễn biến trước mắt, đã khiến cho mọi người đều phải có ý nghĩ như vậy cả. Vị Võ Lâm Chi Thần ở trước mặt mọi người đây thực sự hết sức thần bí khó hiểu.

Thiên Âm Lão Nhân bỗng nhiên lạnh lùng nói :

- Xem ra, hết tám chín phần mười, Trần huynh đây là người giả hiệu !

Tuy cùng là một câu nói như Thích Đình Nhạn, nhưng từ miệng của Thiên Âm Lão Nhân nói ra, tất nó có một ý nghĩa trọng đại hơn.

Bởi thế, Võ Lâm Chi Thần nghe qua, liền biến hắc sắc mặt, cười lạnh lùng nói :

- Lão tăng là người đã xuất gia, vậy có lý nào đi nói gạt quý vị hay sao?

Thích Đình Nhạn từ từ đứng lên, nói :

- Điều ấy rất khó nói. Hôm nay chúng tôi đến đây, là muốn tìm một bằng cứ chứng minh xem ông có phải là Võ Lâm Chi Thần thực sự hay không?

Võ Lâm Chi Thần cười nhạt, đáp rằng :

- Làm cách nào để chứng minh?

- Thứ nhất, là tôi muốn ông đánh cờ với tôi để xem ông có phải là Võ Lâm Chi Thần thực không?

- Còn cách thứ hai?

Thiên Âm Lão Nhân lạnh lùng tiếp lời :

- Điểm thứ hai là đấu thủ ba thế võ với tôi cho biết nhân tài !

Thiên Âm Lão Nhân vừa nói dứt lời cũng đứng phất dậy, khẽ hơi cây gậy trong tay ra. Thế là, trong ngôi cổ tự này bỗng chốc lại tràn ngập không khí chém giết.

Phong Trần Cuồng Khách thấy thế không khỏi thâm sợ hãi. Nếu tình hình này diễn biến tới thì tất cả sẽ gay go không làm sao dàn xếp được. Bởi thế, ông vội vàng nói :

- Thưa lão tiên bối, ông cứ đánh với Thích thiếu hiệp một ván cờ thì có hại chi đâu?

Võ Lâm Chi Thần cười tự nhiên đáp :

- Cũng được, để ta chứng minh cho các vị biết ta đây có phải là Trần Đế năm xưa hay không?

Câu nói ấy của Võ Lâm Chi Thần vừa thốt ra thì lại cho mọi người có mặt phải một phen cảm thấy hết sức bất ngờ. Thiên Âm Lão Nhân lạnh lùng nói :

- Thế thì ông không giữ lời thề nữa?

- Xem ra chỉ còn phải dùng cách ấy mà thôi !

Ông tạm dừng câu nói lại trong giây lát, rồi to tiếng gọi :

- Minh Nguyệt đâu rồi?

Tiếng gọi của ông vừa dứt, vị lão tăng khi nãy đã xuất hiện ngay trước cử thi lễ, nói :

- Sư phụ gọi tôi có điều chi chỉ dạy?

Võ Lâm Chi Thần hạ giọng, nói :

- Lấy bàn cờ và bộ cờ mang ra đây !

- Vâng !

Người tăng nhân ấy bước đi, chẳng bao lâu quả nhiên mang đủ cả bàn lẫn quân cờ. Không khí trong gian nhà bỗng trở thành tĩnh mịch.

Võ Lâm Chi Thần sắp cờ xong, nói :

- Thích thí chủ, chúng ta có thể bắt đầu được rồi !

Thích Đình Nhạn đưa mắt nhìn qua Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách một lượt, tâm trạng bỗng cảm thấy căng thẳng vô cùng. Vì nếu ván cờ này ông ta bị bại thì chẳng có điều chi đáng nói, bằng trái lại ông ta thắng, thì tất sẽ xảy ra một trận huyết chiến.

Chàng từ từ ngồi xuống ghế và dành đi bên đỏ. Chàng đưa mắt nhìn Võ Lâm Chi Thần một lượt, rồi nói :

- Khách tất phải nể chủ, vậy xin lão tiên bối đi tiên !

Võ Lâm Chi Thần không trả lời, ông đưa tay lên ngựa. Thích Đình Nhạn bèn kéo con pháo vô đầu...

Thế là hai người mở cuộc sát phạt.

Theo với thời gian trôi qua, số quân cờ trong bàn mỗi lúc một ít đi. Võ Lâm Chi Thần chỉ còn lại một Xa, một Pháo, và ba Tốt.

Riêng Thích Đình Nhạn còn lại một cặp Mã và bốn Binh.

Căn cứ vào thực lực và nước cờ của đôi bên thì kẻ nửa cân người tám lượng, khó phân thắng bại được. Thích Đình Nhạn và Võ Lâm Chi Thần đều dần đo suy nghĩ trong từng bước một. Vì nếu lúc ấy, ai mà đi sai một người thì sẽ phải thua ngay cả ván.

Trên vùng trán của Thích Đình Nhạn đã ướt đầm mồ hôi. Chàng thò tay tấn Mã, nhưng bỗng lại đưa mắt nhìn vào khung mặt của Võ Lâm Chi Thần.

Trên sắc mặt của Thích Đình Nhạn bỗng nhiên thoáng hiện một nét vui thích. Vì chỉ trong ba nước nữa là chàng có thể đánh bí Võ Lâm Chi Thần rồi.

Trên vùng trán của Võ Lâm Chi Thần mồ hôi cũng đang tuôn đầm đề, xem ra tâm trạng cũng đang căng thẳng lắm.

Nhưng nét vui thích trên mặt của Thích Đình Nhạn bỗng tắt hẳn, vì chàng bỗng

nghĩ ra rằng vị Võ Lâm Chi Thần này chắc chắn là giả hiệu...

Trong khi ý nghĩ của chàng chưa dứt, bỗng Võ Lâm Chi Thần thọc xa qua sông. Nhưng trong khi bàn tay nhắc con xa lên chưa để xuống thì bất thần tay trái của ông quét về phía Thích Đình Nhạn một chưởng.

Võ Lâm Chi Thần xuống tay thật đột ngột, khiến những người chung quanh không ai có thể ngờ được. Thiên Âm Lão Nhân quát to :

- Lũ chuột dám to gan !

Tức thì, lão ta vung chiếc gậy quét ra...

Nhưng ngay lúc đó, Thích Đình Nhạn đã “hự” lên một tiếng khô khan, miệng trào máu tươi ngã ngửa ra đất. Vì đối phương tấn công quá bất ngờ, không làm sao chống đỡ kịp nên chàng bị trúng ngay một chưởng của đối phương, trọng thương đến bất tỉnh.

Trong khi Thích Đình Nhạn vừa ngã người ra, chiếc gậy của Thiên Âm Lão Nhân đã mang theo một kinh lực phi thường tấn công thẳng vào Võ Lâm Chi Thần.

Võ Lâm Chi Thần dường như đã đoán biết Thiên Âm Lão Nhân sẽ đánh ra thế võ ấy nên tay mặt vung lên tức thì con xa trong tay ông liền bay vút vào mặt Thiên Âm Lão Nhân.

Trong khi đôi bên vừa khởi sự tấn công nhau thì Thiên Âm Lão Nhân đã nhanh như chớp khể thối lui ra sau, vung tay trái lên đánh chớp nhoáng ra một chưởng.

Giữa lúc ấy, thấy ngoài cửa có bóng người chạy vào lao xao. Tức thì có ba tăng nhân vạt áo phát phơ nhảy thẳng vào trong phòng. Phong Trần Cuồng Khách thấy thế, bèn quát to :

- Hãy lui ra mau !

Vừa nói dứt lời, ông liền vung chưởng lên đánh xéo về số người ấy một chưởng.

Luồng chưởng lực của Phong Trần Cuồng Khách đã đẩy lùi tất cả ba vị tăng nhân ấy. Phía bên kia, Thiên Âm Lão Nhân và Võ Lâm Chi Thần đang dùng toàn những thế võ tuyệt diệu đánh nhau thực quyết liệt phi thường.

Chiếc gậy của Thiên Âm Lão Nhân vung lên đánh ra liên tiếp ba thế võ đẩy lui vị Võ Lâm Chi Thần giả hiệu ấy ra sau ba bước. Đồng thời, ông quát to :

- Người là ai thế? Nói mau !

Võ Lâm Chi Thần cười tự nhiên, đáp :

- Ta tức là Trần Đế đây...

- Chỉ nói ba lớp ! Người thực không chịu nói hay sao?

Cùng một lúc với tiếng quát, chiếc gậy trong tay Thiên Âm Lão Nhân lại vung lên đánh bồi thêm ba thế võ tuyệt nghệ nữa, khiến Võ Lâm Chi Thần đâm ra luống cuống hẳn, không còn sức chống đỡ nữa.

Vừa khi ấy, bỗng nghe Thiên Âm Lão Nhân quát :

- Hãy nằm yên xuống cho ta...!

Tức thì, người ông xoay tròn, rồi vung chiếc gậy lên công thẳng tới trước.

Qua một tiếng “phình”, chiếc gậy của Thiên Âm Lão Nhân đã giáng trúng thẳng vào lưng của Võ Lâm Chi Thần.

Võ Lâm Chi Thần bị trúng thế gậy ấy liền hộc máu tươi, thân người cũng bị hất bắn ra xa năm thước, rồi mới ngã xuống.

Thiên Âm Lão Nhân liền phi thân lao tới, chụp lấy người của Võ Lâm Chi Thần, nghiêng răng nói :

- Người vốn thực là ai? Nói mau !

Võ Lâm Chi Thần trở người một lượt, cố nhướn con mắt yếu đuối lên chú ý nhìn Thiên Âm Lão Nhân, rồi lại từ từ nhắm nghiền lại như củ.

Thiên Âm Lão Nhân hết sức tức giận, bèn thét lên :

- Người thật sự không nói hay sao?

Vừa quát ông ta vừa nhấn mạnh tay vào huyệt đạo của Võ Lâm Chi Thần khiến ông này khê rên rĩ, nhăn nhó trông như đau đớn lắm.

Thốt nhiên, một tiếng gào thảm thiết từ miệng của vị Võ Lâm Chi Thần giả mạo này thét lên. Đồng thời, Thiên Âm Lão Nhân cũng quát to lên rằng :

- Người dám...?

Liền đó, mọi người trông thấy có một bóng đỏ lướt ngang qua cửa sổ rồi bay mất hút.

Thiên Âm Lão Nhân nhanh nhẹn buông Võ Lâm Chi Thần giả mạo trong tay mình ra, rồi phi thân đuổi theo tức khắc. Trong khi đó, người giả mạo Võ Lâm Chi Thần kia đã bị kẻ bí mật ấy đánh nát óc chết ngay tức khắc rồi.

Bóng người mặc áo đỏ kia là ai thế?

Đứng trước tình hình này, rõ ràng là bóng người áo đỏ kia đã đến với một ý định duy nhất là hạ sát người mạo danh Võ Lâm Chi Thần này. Qua sự kiện ấy, chân tướng của đối phương đã lộ liễu hoàn toàn. Bởi thế, Phong Trần Cuồng Khách cảm thấy không cần chi phải lưu lại nữa, nên liền vung chưởng đánh lui ba tăng nhân đang từ ngoài cửa chực xông vào, rồi chụp lấy Thích Định Nhạn lao mình qua cửa sổ phi thân đi mất.

Lúc ấy, màn đêm đã rủ, núi rừng vắng lặng khiếp người.

Phong Trần Cuồng Khách kẹp lấy Thích Định Nhạn vượt qua khỏi ngôi chùa cổ.

Bỗng nghe từ xa có một tiếng quát to xé không gian vọng lại.

Phong Trần Cuồng Khách liền nhún mình vọt lên, lướt thẳng về phía có tiếng thét ấy !

Vietkiem.com